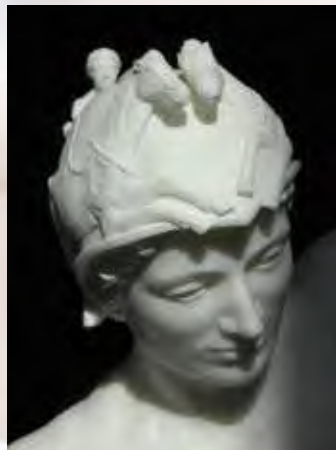

Kunstenares Margot Homan

‘Zie, ik kom voort uit het ongeschapene’

Margot Homan's middelgrote en levensgrote sculpturen ademen een sfeer van tijdloze klasse waarbij krachtige poses en de virtueuze wijze waarop de figuren zijn weergegeven kenmerkend zijn. In haar streven naar perfectie wedijveren haar klassieke beelden met de werken van Phidias en Lysippus, meesters van de Griekse Oudheid. Maar wie zich de tijd gunt om beter te kijken, ziet dat Homan's scheppingen opvallende en vernieuwende elementen bevatten. Door te volharden en zeer bewust te kiezen voor de op de traditie gebaseerde beeldhouwkunst, heeft ze zich de afgelopen jaren ontwikkeld tot een gerenommeerd hedendaags realist. Niet voor niets is haar werk terug te vinden in talloze prestigieuze particuliere- en bedrijfscollecties in binnen- en buitenland.

Detail Tempus,
hoogte 91 cm, statuariomarmer

Margot Homan kan worden omschreven als een eigenzinnige en gepassioneerde kunstenaar, die zich gedurende haar carrière weinig heeft aangetrokken van de heersende kunstopvattingen. Haar beelden tonen een volkomen beheersing van het ambacht van beeldhouwen en modelleren, waarmee ze voortbouwt op een eeuwenoude traditie. Volgens de filosoof Nietzsche zijn in de Griekse tragedie twee tendensen te onderkennen: het Apollinische dat streeft naar orde, schoonheid en regelmaat, en het Dionysische dat tracht alle orde en regelmaat teniet te doen in een liturgie van roes en oorspronkelijke chaos. Die twee tendensen zijn duidelijk aanwezig in Homan's oeuvre. Hartstocht, gedrevenheid en tegelijk serene illuminatie (verlichting) zijn typerend voor haar scheppen: een niet aflatende strijd om de geïnspireerde geest te temmen in de stof die beziel moet worden...

Intuïtie

Die strijd, maar ook dat wat misschien het beste te omschrijven valt als 'een onvermoeibare zoektocht om de sleutel te vinden voor een dialoog tussen denken, voelen en creëren', wordt tastbaar in haar ruime atelier aan het Tilburgse Carré. Hier werkt Homan met brons, marmer, gietijzer maar ook gewoon in tekeningen en ontstaan in klei de beelden, die later in het Italiaanse Pietrasanta worden gegoten. Het Italië waar Homan ook het marmer voor haar beelden en sokkels zoekt. "Natuurlijk voel ik zielverwantschap met de kunstenaars uit de Renaissance en de Griekse oudheid", aldus Homan. "Maar ze vormen geenszins een uitgangspunt voor mijn werk. Veel mensen die mijn atelier bezoeken, worden getroffen door de sfeer van rust en sereniteit die mijn beelden uitstralen. Dat is ook wat ik probeer vorm te geven, een bewogen verstilling, een in harmonie gebrachte strijd, evenwicht in chaos en emotie. En dat streven is nogal in tegenstelling met de over het algemeen veel 'bruuskere' uitingen in de wereld die ons omgeeft. Ik functioneer niet in een bepaalde stijl, maar werk eerder vanuit mijn intuïtie en persoonlijkheid. Zeker in die zin zou je mij een eenling kunnen noemen."

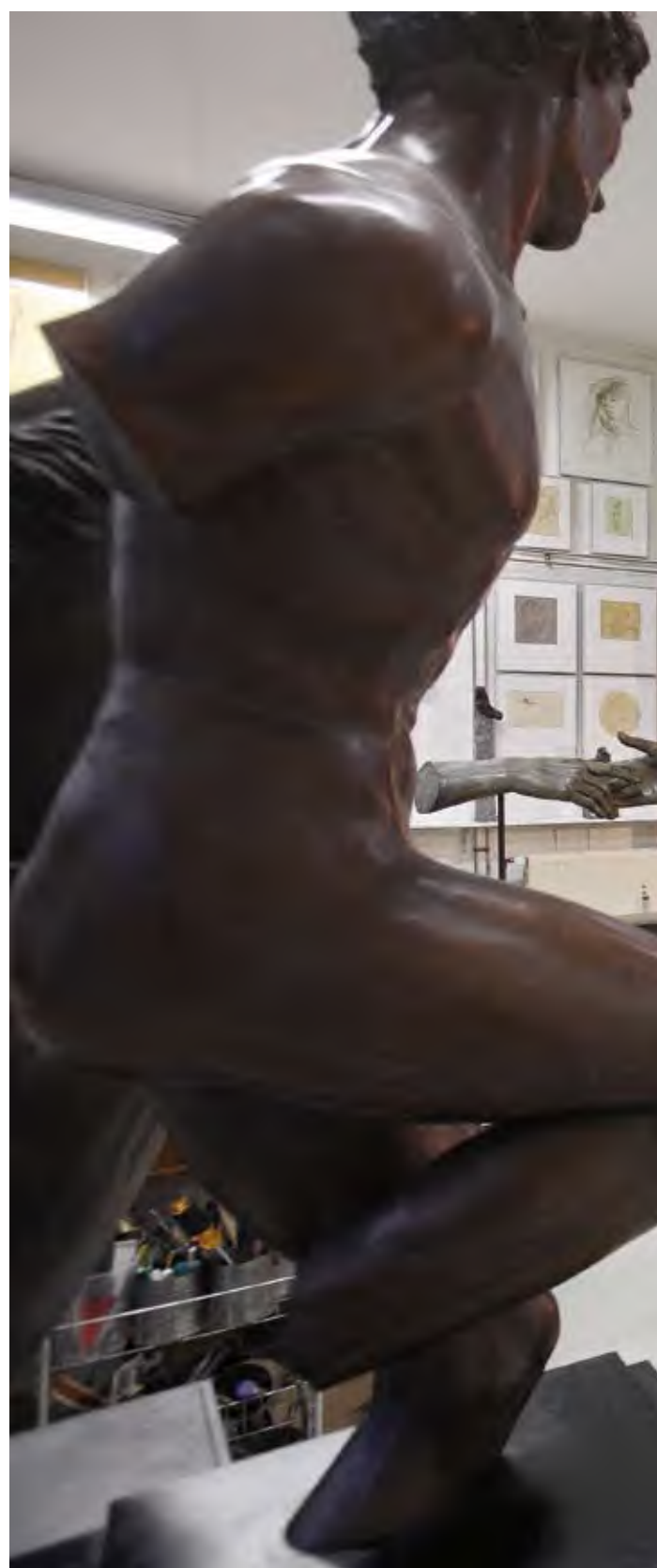
Hartstocht, gedrevenheid
en tegelijk serene illuminatie (verlichting)
zijn typerend voor haar scheppen:

Eigenzinnig

Dat eigenzinnige en gepassioneerde, typeert ook de levensloop van Homan. De 'wil tot scheppen' is er volgens eigen zeggen van kinds af aan. "Al op jonge leeftijd wilde ik mij driedimensionaal uitdrukken en boetseerde ik heel graag; als zevenjarige fietste ik naar de Maas om daar met m'n blauw geëmailleerd emmertje klei te halen." Zoals zoveel kunstenaars van haar generatie is ook Homan een voorbeeld van iemand van wie al op vroege leeftijd een duidelijk zichtbaar talent aanwezig was, maar waar een werkelijk bestaan als kunstenaar door het ouderlijke gezag met bezorgdheid tegemoet werd gezien. Homan: "Ik kom uit een wetenschappelijk milieu, mijn vader was biochemicus. Mijn moeder stierf jong, waardoor ik mij misschien gesterkt voelde om eerder een eigen weg te kiezen. Maar voor mijn vader was het een geduchte verrassing dat ik beeldhouwer wilde worden. Pas toen hij begreep dat er voor mij geen andere weg was, gaf hij me alle ruimte." Zo volgde er een opleiding aan de Academie voor Beeldende Vorming in Tilburg. Toen ze die opleiding in het midden van de jaren zeventig volgde, bleek het niet mogelijk figuratief te werken; dat achtte men toen achterhaald. Na haar academische opleiding ontwikkelde Homan haar eigen figuratieve stijl, 'transfiguratie', zoals ze dat zelf noemt, omdat het niet alleen om de afgebeelde figuur gaat, maar evenzeer om de inhoudelijke betekenis. Zij werkt vanuit een intuïtief beeld van het menselijk lichaam en niet naar een individueel model of een bepaalde reële persoon. "Daarbij is anatomie overigens alleen maar de drager van een idee", zegt ze daarover. "Alleen door een volledige beheersing van het vak kan een kunstenaar zijn concepten actualiseren en zijn intuïtie vrij spel geven. Zo raakt de materie begeistert. Als ik soms moe van het werk mijn hoofd op de pas gehouwen steen te ruste leg, schrik ik ervan hoe koud het marmer is."

Last Heroic Season,
hoogte 249 cm, brons

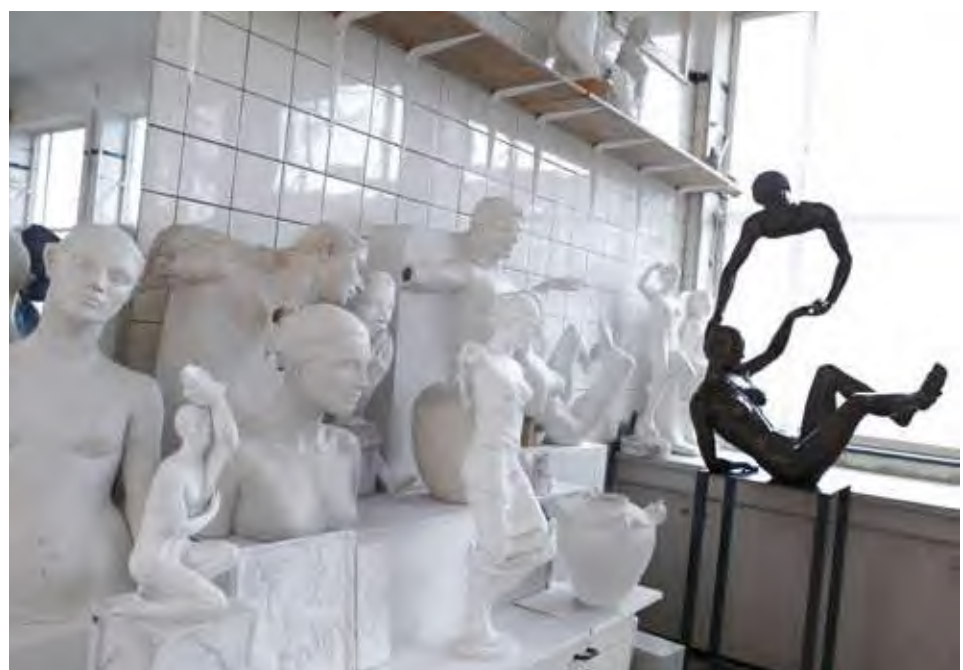
Meesterschap

Na een aantal jaren het kunstenaarsschap te hebben gecombineerd met doceren aan de Sociale Academie in Breda, verkoos Homan in 1985 haar kunstenaarsschap fulltime te gaan uitoefenen. Haar werk is ondertussen vertegenwoordigd in vele gerenommeerde privé- en openbare collecties in binnen- en buitenland. Niets anders dan de kwaliteit van haar werk is daar verantwoordelijk voor; eigenzinnig, oprecht, onderzoekend en altijd in ontwikkeling. En niet te vergeten: een verbluffend getalenteerde hand en 'per forza di lavorare' ('door extreem hard te werken' - Michelangelo), hoe vanzelfsprekend en schijnbaar 'gemakkelijk' haar beelden ook mogen ogen. Het mooiste compliment dat Homan in haar loopbaan mocht ontvangen, was afkomstig van de Oostenrijkse/Engelse kunsthistoricus en hoogleraar (Oxford en Cambridge) Ernst H. Gombrich (1909-2001), die zei: 'Ik heb kennis gemaakt met uw verbazingwekkende werk. Het is werkelijk een troost dat dergelijk meesterschap nog bestaat.' Wat is nu dat meesterschap in het werk van Homan? Hoewel esthetische overwegingen in het werk van Homan van groot belang zijn, gaat het nooit om schoonheid zonder diepgang. De zuiverheid, verstilling en de uitgebalanceerde compositie van het werk zijn niet los te zien van haar persoonlijke behoefte. Het concept in zijn

Het concept in zijn algemeenheid wordt gevormd door Homan's fascinatie voor het 'menselijk drama'.

algemeenheid wordt gevormd door Homan's fascinatie voor het 'menselijk drama'. "Bij mij sluimert als het ware de intuïtie van een idee lange tijd in mijn innerlijk. Het groeit gestaag uit tot een onveranderlijk geheel. Alles krijgt zijn plaats, alles wordt bij wijze van spreken 'bewoond'. Dit grondbeeld is kristalhelder, transparant. Feitelijk: 'L'Immagine del Cuore' ('het beeld van het hart'), niet fotografisch, maar visionair binnen een soort emotioneel bestek, niet en détail." Het zoeken naar de juiste vorm is een langdurig artistiek proces van afwegen tot het precieze vormevenwicht gevonden is tussen sensualiteit en spiritualiteit. Zonder een uiterste gepassioneerdeheid is zo'n subtiele expressie niet haalbaar. Vakmanschap is daarbinnen dus geen doel op zichzelf maar de voorwaarde voor een zo genuanceerd mogelijke uitdrukking. Dat is ook de reden waarom zij haar beelden in Italië laat gieten. Om de details zo zuiver mogelijk te bewaren is een optimale bronsgiettechniek onontbeerlijk. Die was volgens de kunstenaar in Nederland niet voorhanden, hetgeen haar uiteindelijk jaren geleden bij de internationaal befaamde gieter Mariani bracht in Pietrasanta, waar kunstenaars van over de hele wereld hun werk gieten en met marmer werken. Kunstenaars zoals bijvoorbeeld Botero, Marc Quinn en Damien Hirst.

Sant' Agostino Pietrasanta:
(links) de Gave, hoogte 115 cm, brons
(rechts) the Origin of de Question, hoogte 128 cm, brons

Sant' Agostino Pietrasanta:
(links) Dionysos, hoogte 198 cm, brons

Margot Homan

Margot Homan woont en werkt afwisselend in Tilburg en Pietrasanta (Italië). Sinds 1985 wordt haar werk in binnen- en buitenland geëxposeerd. Ook worden haar beelden veelvuldig op beurzen getoond, zoals TEFAF Maastricht, PAN Amsterdam en Realisme in Amsterdam. Naast diverse museumtentoonstellingen nam zij ook deel aan de internationale glas- en beeldtentoonstelling 'Boulevard des Sculptures' in Kijkduin. Beelden van Margot Homan zijn terug te vinden op talloze openbare plekken in Nederland, waaronder een zeven ton wegend marmeren beeld bij het Textiel Museum Tilburg. Momenteel werkt ze in diezelfde stad aan een kunstwerk voor de Helga Deen tuin. Een hoopvol monument ter nagedachtenis aan de in de oorlog omgekomen Joodse stadsgenoten. Daarnaast is het werk van Homan opgenomen in talloze prestigieuze particuliere- en bedrijfskunstcollecties zoals onder andere de ING Collectie, Collectie van der Ende, de Collecties Benetton en Barilla (Italië) en de Gemeentes Amsterdam en Tilburg.

Van 26 maart tot en met 1 mei vindt er een expositie van nieuw werk plaats in Galerie De Twee Pauwen in Den Haag. Een impressie van een expositie van Homan's oeuvre in Pietrasanta kunt u aantreffen op Youtube onder 'Margot Homan'.

Mocht u geïnteresseerd zijn in het werk van Margot Homan, kunt u terecht bij:

Galerie Mark Peet Visser
www.markpeetvisser.com

De Twee Pauwen
www.detweepauwen.nl

Studio 2000
www.studio2000.nl

Morren Galleries
www.morren galleries.nl

Margot Homan
Tel.: 06 - 51066549
www.margothoman.nl

“Het is verbazingwekkend dat de beelden bijna allemaal ‘niet staan’, of liever gezegd, niet helemaal staan, of half staand of een beetje staand, of zweven, of opvliegen of neerdalen.”

Voorwaarts

De beelden van Homan bevinden zich vaak in een voorwaartse houding: balancerend, dansend of zwevend. Oftewel met het accent op daadkracht en energie; de mens die voorwaarts wil, zijn grenzen verleggend. Soms bestaan haar beelden slechts uit fragmenten van het menselijk lichaam, een hoofd, een hand, een torso, die zij uitvergroot of poëtisch met elkaar in verbinding brengt teneinde haar idee te verbeelden. De uiteindelijke sculpturale constructies lijken de wetten der zwaartekracht te tarten en alleen daarom al is Homan afhankelijk van de beste Italiaanse gieters en ambachtslieden. Over dat specifieke kenmerk van haar werk zei Oud-directeur van het Rijksmuseum Amsterdam, Henk van Os: “Het is verbazingwekkend dat de beelden bijna allemaal ‘niet staan’, of liever gezegd, niet helemaal staan, of half staand of een beetje staand, of zweven, of opvliegen of neerdalen. Dat is nu juist iets dat ‘Klassische Kunst’ niet doet. Klassische Kunst gaat over ‘het er zijn’, en over, dat is een Duits begrip, ‘statuarisch’. Maar dit is helemaal niet statuarisch; dit gaat niet over ‘het er zijn’, dit zijn beelden die willen verdwijnen en die verschijnen; dat is eigenlijk heel ongebruikelijk. Er is, net zoals de spanning tussen reële presentie en de ideale gestalte, ook een spanning tussen gewicht van lichaam en gewichtloosheid.”

Troost en schoonheid

Misschien ligt alles wat belangrijk is in de kunst voorbij woorden. Op die manier moet het werk van Homan ook benaderd worden. Maar gevraagd naar het doel van haar werk, antwoordt ze na enige aarzeling: “Het bieden van troost en schoonheid. Schoonheid waarvan de mensen, hoop ik, kunnen genieten. In ons bestaan krijgen we allemaal te maken met momenten van diepe tragiek, emoties die niemand kan ontlopen. Beeldende kunst is, net als muziek en literatuur, bij uitstek geschikt om die gevoelens te sublimeren tot iets positiefs. Die positieve uitstraling heeft te maken met mijn geloof in vooruitgang; in die zin ben ik een intense optimist. Mijn uiteindelijke streven is om met mijn beelden vanuit mijn hart te communiceren om zo rust, troost en schoonheid te kunnen bieden, maar tegelijkertijd mensen tot open denken aan te zetten.”

Tekst: Jens de Jongh
Fotografie o.a.: Dré Wouters

